

yürek söken

Farzin

Sayfa 1

Mayıs 2012

A. B. Kar

www.arsivakurd.org

ö n z ö z

Merhaba,

Şenol Erdoğan

size kısa bir yazı yazmayı çok isterdim onun yerine benim için yıllar evvel kaleme alınmışçasına duran ve "meat" kitabımda da yer verdiğim bir metni paylaşmaya karar verdim: bu arada unutmayın fanzinler demolar fotokopi makinaları çift kaset kayıt yapan tepler, kağıtlar ise bantlar ile kardeş, aynı, tıpkı'dır. fanzin salt kağıda basılan değil sese ve görüntüye de basılıdır! sevgiyle..

ş.e

ps: yazının sonunda kendi sitemde yer alan bir fanzin tarihi linki de bulacaksınız. bence okuyun!

Mimeo^[1] Devrimi D. R. WAGNER

1965. İnternet sayfaları yoktu. İnternet yoktu. Kişisel bilgisayarlar yoktu. Fotokopiciler yoktu. Büyük ticari işletmeler dışında fotokopi çekilen yerler tek tüktü. Daktilolar vardı, hatta elektrikli olanları bile, ama ateş pahasıydılar. Matbaalar vardı, fakat dizgi ve baskı da ateş pahasıydı. Nispeten ucuz olan metal kalıpların kullanıldığı ofset baskı da mevcuttu, ama evde kullanılamayacak kadar karmaşıktı. Baskı makineleri genelde epey büyük oluyordu. Ucuz baskı çoğaltma araçları azdı. Mürekkebi aktarıken araç olarak alkol kullanan hektograf gelip geçiciydi ve kalitesi oldukça düşüktü. Çoğunlukla okullarda öğrenci testlerini ve ders notlarını çoğaltmak için kullanılıyordu. Kalan son yöntem ise teksir makinesiydi. Makinelerin boyutları küçüktü, çoğu zaman ne yapacakları belli olmuyordu, koyu siyah renkte basıyorlar ve üzerlerinde, sabır gösterirseniz, düzeltme yapabilen kesme daktilo kalıpları kullanılıyordu. Bu kalıplarla beş yüz nüsha sorunsuzca hazırlanabiliyordu ve daha özenli olunursa, çok daha fazla nüsha hazırlamak mümkündü. Makineler hemen el altındaydılar ve ara sıra kullanılmaktaydılar. Kalıplar ve mürekkep ucuzdu. Makinelerde kullanılan kâğıtların boyutları bir süre boyunca kalın ve kısa olup, ucuzdular da. Birmüddet bu durum böyle sürecekti ve kolayca basılıp, dizilecek, katlanacak ve ciltlenebileceklerdi.

60'larda başlayıp 70'lerin ortasına değin sürecekti olan önemli bir edebi hareketin bel kemiğini oluşturan şey teksir makinesiydi (mimeo) asıl. Bu on yıllık dönemde küçük matbaa yayınlarında müthiş bir patlama yaşandı. Bu patlama "Mimeo Devrimi" adıyla anılmaya başlandı. Makineler şair ve yazarlardan oluşan koca bir jenerasyonun birbirleriyle ve meraklı bir okuyucu kitleleriyle, hızlı

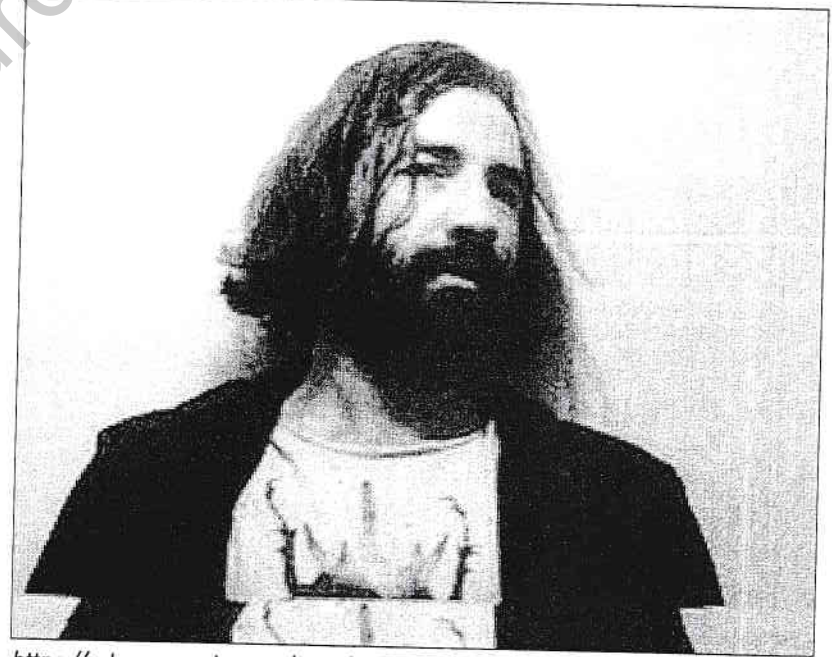
[1] Mimeoğraf'ın (Teksir Makinesi) kısaltması. Yunancada taktidini/kopyasını yapmak gibi bir anlamı vardır (ç.n.)

ve etkin biçimde iletişim kurabilmesini olanaklı kıldı. Beş yüz nüshalık fanzinler, dergiler, bildiriler, bütün bu hızlı iletişim şekilleri belirli miktarlarda çıkartılmaktaydı. Ülkenin dört bir yanında yayınevleri ortaya çıkmaya başlamıştı.

Cleveland'da, önceden büyük uğraşlarla küçük tipo baskı kitapçıklar ve fanzinler çıkartmışlığı olan d. a. levy kendine bir mimeo temin etmiş ve 7 Flowers Yayınevi'yle olağanüstü bir yayıncılık işine atılmıştı. New York'ta, Edward Sanders kendi edebiyat dergisi olan ve içinde orali birçok yazarı barındıran Siktirin; Bir Sanat Dergisi'ni^[1] yayınladı. Douglas Blazek'in dergisi OLE, Bensenville, Illinois'da basıldı ve, sokak dili ve sıkça şaşırtıcı imgeler kullanan dolaysız ve emredici şiir biçimlerini tanıtmaya başladı. Blazek bu eyleme "meat şiiri" adını verdi ve tek başına bir hareket olarak sayılmasa da, birçok deneysel biçime başvuran şairleri bu eyleme dâhil etti. Ben Hiatt, Oregon'daki Büyük Ronde Vadisinde güçlü yerel seslere yer verdi. Niagara Falls, New York'ta ve sonrasında Sacramento, Kaliforniya'da, Press: Today: Niagara (daha sonra da Runcible Spoon) çeşitli dergiler ve fanzinler yayınladı. Daha birçok dergi ve yayınevi de mevcuttu. Daha fazla bilgi için, aynı dönemden Len Fulton'ın Küçük Yayınevleri ve Dergiler Rehberine^[2] danışılabilir. Bu teknoloji sayesinde nihayet gecikmesiz bir iletişim yöntemi mümkün hale geldi. Bir gün önce yazılan eserler oldukça hızlı basılıp dağıtılabilir, böylece şiir sanatı ve şiirselliğin çabucak şekillendirilmesini içeren şiddetli tartışmalar çıkıyordu. Bir karşılıklı yayınlar ağı ve gayri resmi bir formatta, genç şairlerin kendi seslerini şekillendirebildikleri ve daha tecrübeli seslerin de onlara katılabildiği bir forum çıkmıştı ortaya.

70'lerde yer altı gazetelerinin çıkışına dek, bu teknoloji şiirsel aktiviteleri hayatta tutuyor, küçük merkezleri büyük olanlara bağlayıp, yazılmış en yeni şiirlerin her yere ulaşmasını sağlıyordu.

Ofset baskı ucuzlayıp da baskı teknolojisi gelişince, teksir makinesi de artık kullanılmaz oldu ve makinelerin hepsi adeta ortadan kayboldu. Kısa bir dönem boyunca, Amerika'da ve dünyada avant-garde'in sesi olmuşlardı. Şiire ilginin artmasına yardım etmiş ve üniversite yayınlarıyla onların şiire getirdikleri kesin tanımdan bağımsızca yayın yapabilen kolayca ulaşılabilir bir araç olmuşlardı. Doğruca edebiyat geleneklerine saldıran bu fırlamalar yüzünden şiirin yapısı kökünden sarsılmıştı. Düşüncelerini tez elden ve kesin bir şekilde sunabilecekleri yayınevleri ve bir forumları vardı. "Teksir Devrimi"ydi onlar.

<https://cyberzenarchy.com/2016/04/21/kendin-bas-fanzin-hareketinin-tarihi/>

[1] Fuck You; A Magazine of the Arts (ç.n.)

[2] Directory of Small Presses and Magazines (ç.n.)

Tanrının Parfümü

Akşam üzeri balkona çıkıp
 Bir sigara yaktım.
 Hava antipas rengi, görünürde tek bulut yoktu.
 Yada gök tek parça bir buluttu.
 Havanın kapalı oluşu beni hep germiştir.
 Sigaradan aldığım uzun sıklıktaki
 nefesler yüzünden ateşi uzamıştı.
 Balkon duvarına sürtüp törpüledim,
 sim yağmuru gibi bir kaç kat süzüldü sönesiye, kor küle
 dönesiye...
 Sigaradan geriye kalanıda küle dönünce,
 içeri geçip izmariti küllükte ezdim.
 Ağızım dilim kurumuştu, gidermek için
 mutfağa gidip bir bardak su içtim.
 Çaydanlığa su doldurup ocağı yaktım.
 Kaynayaşıya içerde oyalandım.
 Beş yada on dakika sonra, tekrar mutfağa gittim.
 Çaydanlığa bir kaşık dem atıp gazı kapadım çaydanlığı
 ocaktan alıp içeriye taşıdım.
 Manzara düşkünü olduğum için, camı çıplak bırakıp
 dayadığım masaya bıraktım.
 Çayı uzun süre sıcak tutmak için aldığım aparata yanıcı
 jeli döküp yaktım.
 Kısık mor renkte bir alev yayıyordu.
 Çaydanlığı üzerine bıraktım.
 Çay bardağı şeker kaşık ve altlık için bir yol daha gidip geldim.
 Bir süredir boşluğa hizmet eden sandalyeyi çekip oturdum.
 Yazım hatalarımı düzeltmek için makası alıp traşa giriştim.

Kimi yerlere ek, kimi yerlerden çıkarımlar yaptım.
 Demliğin kapağını açıp demi yokladım, çökmüştü.
 Boş bardağı sıcak suyla doldurup geri döktüm.
 Sonra çayla doldurdum rengi gece gibiydi.
 Tek şeker atıp karıştırdım.
 Çaydan bir yudum alıp ağızımda az beklettim, tadını dama-
 ğımda hisede hisede sıcaklığını elimde tuttuğum bardağı av-
 cumda gezdire gezdire içedurdum.
 Sigara paketini baş parmağıma bir iki çarpıp, kafasını pa-
 keten dışarı çıkaran birini çekip aldım.
 Dudaklarımın arasına yerleştirip çakmağı çaktım.
 Alevi sigaranın ucuyla buluşturup yaktım.
 Bir süre sonra yağmur damlaları, görünmez bir bateriye
 değen bagetler gibi cama indi.
 Bir süre aynı ezgiyi çala durdu.
 Damlaların, birleşip süzülüşlerini izledim.
 Sonra şiddetini epey arttırdı, çevre binaların dış cephe bo-
 yaları bir kaç ton koyulaştı.
 Görevini yerine getiren bulutlar, bir iki ayrıldı.
 Yada kirlendiği için gök yıkandı.
 Ay ve yıldızlar, sabah beri ellerinden bişey gelemeyişinin
 mahçupluğuyla utana utana parıldadı.
 Çalan şarkıya eşlik ettim "ne sen bulutsun nede ben yağ-
 mur, ne sen mağrur nede ben mağrur hüznü bir akşam
 susmuşuz durgunuz hepsi bu" tekrar balkona çıktım.
 Hava buram buram koku doluydu, taklit edilmeyen tek
 koku. Kutsal dört elementin kokusu hava, ateş, su ve toprak.
 Hadi havayı suyu toprağı kabul ettik ama ateş nereden çıktı
 diye sorarlar şimdi.
 Ee, bir yerlerde şimşek çakmıştır heralde değilmi ?
 Karşıdaki üç katlı binanın damında, zeminin eğiminin gi-

dere ters olan köşesine su dolmuş, üzerinde ışıltı kırıntıları yüzüyordu.

Yan komşumun çocuğu, pencereden çıkardığı avuçlarına suyu doldurup doldurup döküyordu. Kimisi kurumaya bırakıp unuttuğu giysilerini topluyordu.

Üç katlı binanın sokağı aydınlatmak için sarkıtığı şapkalı ampul, salıncaktaki bir kız gibi gidip geliyordu.

Işığın etkisindeki yerler de değişiyordu.

Bir karanlık bir aydınlık.

Bu oyun bir süre devam etti.

Sonra ampul ıslaklığa dayanamayıp patladı ve sokak tamamen kararverdi.

Bende içeri geçip harflerden cümle, cümlelerden anlamlı bütünlükler oluşturmaya çalıştığım sözcük mimarlığını oynamaya döndüm.

"Parfümörler üç nota çalışır; üst, orta ve dip nota. Tanrı'nınsa biri fazla dört nota nokta.

Sipan Dünder

BİR TRASH HİKAYESİ

Diyarbakır'ın kavruk geçen bir yaz günü, sabahı güneş ısıyı hissedsin diye, öncesi etraf buz keserdi. Soğuk, ölü bir el gibi dokunmuş, o vakit uyanmıştım.

Hava yeşilceydi, Uykulu gözlerle manzarayı izledim, sonra odaya geçip koltuğa serildim. Bir kaç saat sonra çayda şekeri karıştıran kaşık sesine uyandım. Gözümün tekini kaplayan çapakla uğraşa uğraşa banyoya yollandım. Musluğu açtım suyun soğukluğunu elim kabul görünce, bir kaç avuç su yüzüme çarpıp. Yüzümü kuruladım bir iki gerinip uykulu halimi ve üzerimde biriken kötü enerjiyi banyoda bırakıp çıktım. Giyinip sofraya kuruldum; Annem dumanı üstünde sıcak bir çayla geldi. İki şeker atıp karıştırdım. Tavadaki yumurta sarısına bir lokma ekmek bandım, sarısı göz yaşı gibi akıverdi. İki zeytin, bir dilim peynir, reçel, arada çaya batırıp yediğim ekmele kahvaltı faslı bitti. Saçımın çok uzadığını annem yine tekrar etti.

-Hem okul da açılacak saçı çok uzun.

Benim şikayetim yoktu. Babam, saçımın uzadığına ikna olduğundan mı, anneme dayanmadığından mı bilmem. Elini daldırdığı pantolon cebinden, beş lira çıkarıp verdi.

-Traştan sonra gelip yıkan, üstünü deyiş, yine çıkarırsın. Tamam mı oğlum?

-Tamam baba.

Babam, süründüğü tütün temalı kokuyu bir süre bizimle bırakıp dükkana gitti. Çeyrek saat sonra da ben çıktım.

Merdivenler, kedi sidiği kokuyordu... Burun kanallarımı kapayıp, basamakları hızlıca indim. Binadan çıkınca sokakta ağır ağır ilerledim. Küme küme olmuş çocuklar oyun oynuyordu; sporcu kartları, misket, gazoz kapağı, dura ilerleye so-

kağı bitirdim. Cadde başında bir pastane vardı, girmeden edemedim. Param eksilse de, o paraya traş edeni bulurum dedim.

-Kolay gelsin,

-Sağol.

-Bir külah kakolu versene.

Bir bardak bulanık suda bekleyen kaşığı kavrayıp dolaba eğildi. Yapay bir çiçeği andıran dizili külahlardan birini çekti. Kaşığa aldığı dondurmaları bir kaç kez üst üste bindirdi...

Temiz bir müesese olduğu hissini versin diye;

Beyazdı duvarın rengi, camekanda dökme kuru pasta ve tatlı tepsileri bazen elma şekeri teşhir edilirdi...

Bisiklet sahibi değilseniz; binmek için kiralamanız gerekirdi. Turluk, çeyrek, yarım, tam saat ve günlük gibi...

-Buralar da bisiklet kiralayabileceğim bir yer varmı?

-İki yer var; biri pazar yakınlarında, diğeri Saraykapı'ya girmeden sol tarafta... Sen sol taraftakine git, orası daha yakın.

Fıstık tozuna iki defa dokundurduğu dondurmaya uzattı, külahından kavrayıp aldı.

-Sağol, hayırlı işler.

-Güle güle, afiyet olsun.

Pastaneden çıktım. Dondurmaya yiye yiye salık verdiği bisikletçiye doğru seğirttim.

Evden bozma, boyasız, kapkaranlık

köşelere dizilen bisiklet parçaları, duvara dizili alet, edevatin oluşturduğu ışık yansımasından küçük bir yer olduğu belliydi.

Sur dibinde, tek bir arabanın geçmediği asfaltta çocuklar bisikletle fır dönüp zillerini öttürüyordu.

Bir şeylerle uğraşan dükkan sahibine;

-Kolay gelsin.

Kemikli yüzünde kasları, makine çarkları gibi çalışıp bir gülücük oluşuverdi.

-Buyur?

-Turu ne kadar?

-Elli kuruş.

-Tamam.

-Bak şu direğe gidip gelirsın. Bisikleti düşürüp kırar ya da bir yerine zarar verirsen, ödersin. Kabul ediyorsan seç birini...

Zaten ilk binişim. Böyle peşin hükümlü oluşu, heyecan ve korkumu besledi. Çoğu, kendi imalatı olan tek sıra dizili bisikletler, camdan yapılmış gibi göründü gözüme. Bir üç tekerli vardı. Tek başına köşede, herhalde ilk yapılan bisikletti.

Hiç estetik yoktu yani. Bir yere çarpsan da, düşsen de bir bok olmayacağı kesindi...

Alıp bindim. Yol, aşağı doğru biraz eğimli olduğu için ilk etapta pedallara basmak yersizdi. Eğim bitince işkence başladı...

-Lan şimdi geri götürsem ne paramı ne de bisikletlerden başkasını verir... Hem belki "sen yapmışsındır" diye, beni suçlar. Kimse tercih etmediği için bakımı yapılmamış, yağsızlıktan, zincir araları toz püsür dolmuş pedale tüm gücümle bassam da, anca yarı pedal çeviriliyor, geri toplayıp tekrar pedal çeviriyordum.

Bu arada direksiyon da bir sağa bir sola dönüyor bisikletin kalanıda o yöne ilerliyor...

Anlayacağınız, pek bir yere gidemiyordum.

Milyon yıl sonra direğe varıp döndüm.

-Bu le - le di daha lo - losu var, dedim.

Yolu yarılamaştım ki iki çocuk;

-Ya nerdesin sen? Turu saatte bitiriyorsun.

Ben üstüneyken ittiler. Dükkana yetişince bisikletçi;

-Sen sürmeyi biliyorsun.

-Tabi ya ne demezsin. Kendin denesene... Tospağadan hızlı gidip gelirsın, tüm paramı sana veririm.

Kırmızı, ince tekerli olanı alıp gitmeye yeltendi.

-Yemezler, üç tekerle gideceksin.

Madara olmayı gözü yemedi...

-Tamam, hade kolay gelsin.

-Başım üstüne, bremin gene bekleriz...

-Çok beklersin, dedim içimden...

Karşıda haşlanmış mısır satan iki mısırcı, mısırları koçanlarından ayırıp tencereye atıyordu. Bakkaldan sarı gazoz alıp, mısırcıları ve bisiklet süren çocukları seyrederken bitirdim.

Şişeyi kasaya atıp berbere doğru ilerledim. Cadde üzerinde üç tane berber dükkanı vardı. İnceden kırptırıp, enseyi ve favorilerimi düzeltecektim.

-Traş ne kadar?

Üstüme başıma bakıp, cebimde kalan paranın üstünde bir fiyat verdi...

Param eksikti. Cebimdeki paraya da razı gelmedi.

Berberin birinden bir diğerine girip çıkıyordum.

Eve gidip eksikliği annemden istemeyi de kendime yediremiyordum.

İşte; bu parayı sana traş olasın diye verdik türevi gazel okuyacaktı eminim...

Sonunda biri cebimdeki paraya razı geldi.

-Üstünün başının durumu, paranın bu kadar olduğunu yalanlıyor ama geç, hoş geldin.

-Hoş bulduk.

Deri koltuğa zıplayıp kuruldum.

Duvara çakılı ustalık belgesi ve bir gençlik resmi, sandalyeler arasında bir katalitik soba, saksıda iki salon çiçeği, mermer sehpanın üzerinde iki tane kolonya dolmuş makinesi; biri limon, biri tütün.

İki koltuk traş için, tam karşısında ayna... Duvara tutturulan tahta parçaları üzerinde dekor amaçlı bitmiş eski parfüm ve deodorant şişeleri, tezgahta makaslar, taraklar, lavabo kenarında fırça ve sabunluklar...

Alt çekmecedeki üzeri bir dolu sigara yanığı bulunan peşkülü üzerime serip boynuma duvarda duran miknatis parçasına yapışık çengelli iğne ile sabitledi.

-Öğrenci traş mı?

-Yok.

-Okula gitmiyor musun?

-Gideceğim ama, sadece etrafını bir parmak kazı...

Üstlerin kabasını alıp ense ve favoriye düzelt. Önün uzunluğunu da az kısalt yeter.

-O kadar uğraşamam. Hem paranda eksik, bana bırak sen.

Saçımı tamamen kazımadan bildiği en güzel traş stillerini işledi. Her seferinde de başımı sağa sola çevirip, yaptığı traş gösterdi. Ben her seferinde; tamam böyle kalsın diyorum, dur daha bitmedi...

Çok güzel olacak... Merak etme diye üsteliyordu...

Peşkülü iyi bağlamadığı yerden ve sigara yanığı deliklerinden kesilen saçlarım, içeri sızmış vücuduma dolmuştu...

Uyuz oluşum habire artıyordu.

Ön saçımı kısaltmaya başladı.

O kadar azar azar kesiyordu ki, zerre gibi yüzüme gözüme kıl dolmuştu.

-Fırçayla yüzümü temizle!

-Dur, az kaldı...

Gözümü açamıyordum kıl dolduğundan...

Burnumda değişik bir huylanma başlayıp gözyaşı ve sümük akıyordu.

İkiside sıcak su gibiydi.

-Şu yüzümü temizle!

Az kaldı... Az kaldı... Bitti...

Elimle tutup sıkıttığım para; ateşe tutulmuş gibi ısınmış, madeni bir koku yayıyordu...

-Enseni jiletle mi alayım, yoksa makineyle mi?

-Makine.

Makina ile Ense kulak etrafı ve favorilerimi gezdi. Makina saçımı çeke çeke imanımı gevretti.

Tarağı bazen sert vurarak hayvani yönlendirmelerle başımı traş ettiği kısma uygun pozisyona getiriyordu.

Saçımın üstünden başlayıp yüzüme dolan kesik kılları kovup temizledi. Gözümü hafif araladım flu luktan sıyrılıp aynaya son halim yeleşince görüntüm yaktı devrelerimi.

Kimi yerler fazlalık, kimi yerler içeri göçmüştü foseptik çukuru gibi...

-Senin yaptığın traşın damına koyim hötöröf herif! Hayvan kürkümü kırptın bu güne dek!

-Zırlama işte, o paraya bu traş.

-Hay paranın da, traşının da...

Freud, Adler yada Jung bu olaya şahit olup karalamalıydılar adamın psikolojisini... Benim bu olaydan sonraki ruh halimi inceleyince, heralde yeni şeyler keşfederlerdi.

Hani gerçek hastaların hasta ettikleri sözü varya, çok yerinde bir tespitti.

Yaygarayı basıp cingar çıkardım.

Paraları tezgaha savurup, kolonya dolum makinelerini yere atıp parçaladım. Üstüme yürüdü...

-Bide döveceksin ha? Ulan babam gö*ünden kan alacak senin.

-Ne diyorsun lan velet!

-Velet sensin lan g*t! Nedir lan bu halim!

-Si*tir git lan fırlama, yakalarsam kolunu bacağını eline veririm senin...

Mahalleye yürürken içimden bir kaç kişiyle dükkanın camlarını indirmeyi geçirdim.

Yok yok, babam tozunu almalı bu babası anonim...

Babamın Arzuhalci Dükkanına doğru koşturup içeri girdim, beni öyle görünce afalladı...

-Ne oldu sana böyle?

Meseleyi olduğu gibi anlattım kısa ve öz.

-Oğlum paran eksiktise benden yada annenden isteyebilirdin.

-Harçlığım olmadığı için yediğimden hesabı sorulur dedim.

Hem o kelle de; Yok. Bu paraya traş etmem deseydi... El mecbur Ya sana ya da eve gidecektim. Önce bildiği en güzel kesim stillerini uygulayıp beni en son bu hale getirdi...

Yüzüm gözüm, her yerim kıl dolmuştu.

Fırçayla al diyorum yüzümdeki kılları, traş bitesiyse beni sallamadı.

aynada kendimi görünce bende film koptu. İki tane kolonya dolum makinesini yere itip parçaladım. Parayı tezgaha fırlatıp bir dünya küfür attım. Beni dövmeyle bile yeltendi...

-Öyle mi? Eğer senin bir kabahatin var da törpülediysen seni döverim Semih.

-Yok baba. Eklenti yok, eksikte.

-Düş önüme o vakit, anlayalım derdini.

Kapıyı çekip kitledi, berbere doğru ilerledik.

Dükkanına gelince berber küfredip duruyordu...

-Nedir ulan bu çocuğun hali!

-Benim kabahatim yok, parası eksikti.

-Kesmeseydin o zaman yavşak!

-O paraya bu traş işte, çıkın gidin dükkanımdan maraza çıkarmayın.

Babam köpeoğluna girişip ağzını burnunu yamulttu.

-Mehmet abi yapma!

-Mehmet abinin damına koyim!

Bakkal çakkal etrafa dolmuştu.

-Yapmayın esnafınız!

Yaşını almış bir abi babamı tutup ayırdı, babam ses etmedi.

-Tamam Mehmet oğlum. Sen çabuk alev almazsın, mevzu nedir?

-Ali Dayı, şu çocuğun saçına bak hele önümüzdeki hafta okula başlayacak.

-Kökü onda uzar. Hele al şu sigarayı da az sakinleş...

Berberi de bir kaç komşu esnaf topladı yerden. Onu haksız bulup barıştırdılar. Babam çayocağın da oturup çay içti cemaatle.

-Çay içer misin?

-Yok ben gideyim.

-Tamam, direk eve git oyalanma sağ da sol da.

-Tamam.

Azda olsa rahatladı içim. Yerde tüten izmariti alıp öpücükledim...

Öksürük eşliğinde göğe bi parça bulut gönderdim. Adamın teki çevirip sordu;

-Ulan bu yaşta sigaramı içilir?

-İçim yanıyor abi, duman çıkınca belki farkedilir.

"Her yıkım; insanın başkasına değil, kendine tahammülü kalmadığında başlar."

Sipan Dünder

Hakan Abim Mis Kokardı Mis

Mahallede İbrahim Amca'ların evine hırsız girmişti.

Kendi evine çıkan bir bina sakini, tesadüfen komşusunun kilidinin patladığını çakozlayıp feryat etti.

İstedığı zaman görünmez olma yeteneği olan mahalleli-miz, bir yokuştan atılan kartopunun çığ büyümesi gibi sokağa toplanıverdi.

Eve kimin girdiğini ya da olayın ne zaman olduğunu kimse bilmiyordu ama suçlu ne olursa olsun bulunmalıydı.

Suçluyu görmemeleri önemli değildi.

İpucu, delil felan bunlarda ne ki...

Tahmin yetenekleri olağanüstüydü; polisliği, dedektifliği aşmıştılar yani. Hakan Abi ve anası Hacer Abla, Fahri Dayı'nın tek katlı evinin, bir duvar örüp dış kapı taktığı bölüme kiracı olarak girmişlerdi. Hakan Abi'nin çöpten çıkardığı hurdaları, naylonları, kağıtları satıp geçimlerini sağladıklarını bal gibi bilirlerdi ama çöpün içine girmesi üstünün başının kir pasak olup kokması en beteriydi.

Ve dünya'nın tüm suçlarını sindirebilirdi.

Çöpe giren, herşeyi yapar mantığıyla onu suçladılar.

Aralarında hemfikir olan kalabalık çelik adımlarla yeri, binaları sarsa sarsa evlerinin önünde bitti.

Biri polis çağırmak için karakola kırdı kirişi. Kalabalık hem onların hem de Fahri Dayı'nın kapısını yumruklayıp bir ağzdan gürlledi:

-Açın! Hırsızlar! İnsanın kapıyı açacağı varsa da açmaz.

Çirkin sıfatlar, kusulan küfürler, bazıları da göze batmak için ses ve dudak kıpırtısı gönderiyordu. Fahri Dayı kapıyı açar açmaz kalabalıktan biri:

-Bunları bu mahalleye sen getirdin, tanımaz etmezsin, bak

İbrahim Abi'lerin evine girmişler.

Fahri Dayı: Yav ne alakası var,

Allah'tan korkun! Kime ne zararı var gariplerin. Çocuğu hor görüp, alay ettiğiniz için artık gece çıkıyor işe. Babasız sabi, daha kaçında ki? Ekmeğini kazanmak, ailesine bakmak zorunda.

Kendi muhtaçken yapmayın, günaha giriyorsunuz! Emekçi insana saygınız olsun. Kalabalıktan biri: Bırak, senden mi öğreneceğiz saygıyı, günahı, sevabı... Polis gelip kalabalağı dağıtabileceği kadar itip öyle kalmaları için uyardı ve kapıyı çaldı.

Polis: -Açın kapıyı!

Kapı açıldı. Hacer Abla'nın yüzü kıpkırmızı kesmişti. Hiçbirşey demeden sorup cevap almadan içeri girdi dört polis.

Bir göz oda yerde aşınmış bir kilim, duvara yaslı cilası geçmiş eski bir vitrin, oturmak için bir divan sandık, üzerine özenle istiflenmiş yatak ve yorgan, banyoyu mutfak olarak da kullanıyorlar. Çiviye asılı küçük bir el aynası, duvara çakılı tahta rafta üç beş parça kap kakak...

Her yeri aradılar, kapı arkasına asılı fazla giysilerin ceplerini, vitrin gözlerini, divan dibini, erzakların içini kısacası her deliği...

Aranan yatak yorganı etrafa saçıp, sandığı açtılar.

Polis: -Kimin bu giysiler?

Hacer Abla: -Rahmetlinin. Atamadık, hatıra işte.

Polis: -Bu saat ne peki? Pahalı bişey belli.

Hacer Abla: -O da rahmetlinin.

Polis: -Bırak palavrayı şimdi. Nerden buldunuz, nasıl aldınız? Haliniz ortada!

Hakan Abi: -Babam ölmeden durumumuz iyidi ama öldükten sonra herşey kötüye gitti. Akralarımız bizden kaçır oldu, se-

lamı sabahı kesti.

Polis: -Neden saati koluna takmıyorsun da sandıkta gizliyorsun?

Hakan Abi: -O saati takmak için, fiyakanın düzgün olması gerekmez mi? Siz, herşey sürekli sanırsınız ve tüm kötülükleri yoksulluğa yıkarınız. Peki ya zenginler? Sırtı sağlamlar? Hiç suç işlemez mi? Milyonlarca insanı, oluşturdukları sistemin dışına çıkmasına izin vermeyen, ikinci bir kaderi reva gören, refaha ermemiz için her yolu tıkayan her türlü girişimlerimizi engelleyenler, asıl suçlular; zenginliklerini fakir kalmamıza borçlu olanlardır! Polisler ikna olmuştu. Hatta bi kaç evi toplamaya bile yeltendi.

Hacer abla: -Tamam biz hallederiz.

Polis: -Kusura bakmayın, bizim de görevimiz. Polister çıkınca

Kalabalık: -Neden götürmüyorsunuz o pisiği, o hırsızı, o iti!

Polis: -Ne diyorsunuz... O yapmamış, hem o hepinizden temiz! Şimdi dağılın! Kapıda beliren

Hakan Abi: -Evet yaptığım iş pis ama zihniniz benim yaptığım işten daha pis!

Çöplere giriyorum, doğru ama siz atacaklarınızı ihtiyacı olanlara verirseniz çöp karıştırmamıza ne gerek kalır.

Ben açım diye iftira atıp üzerime yürüyeceğinize, neden açlar var deyip yürümüyorsunuz?

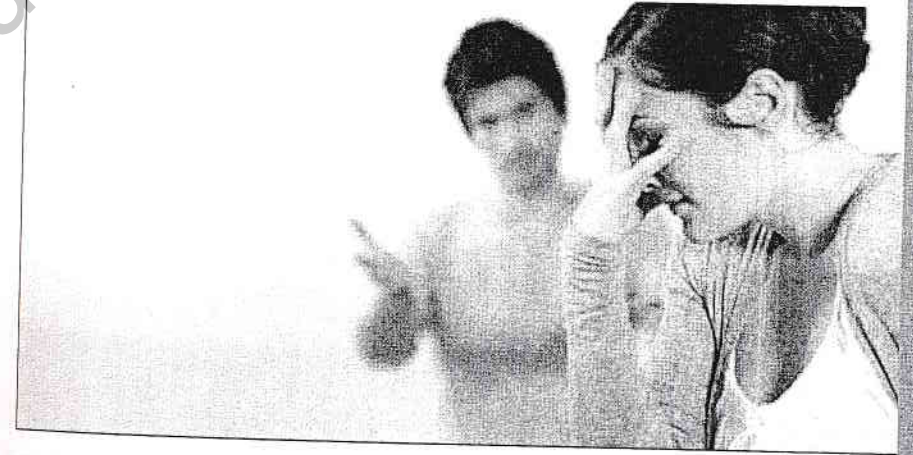
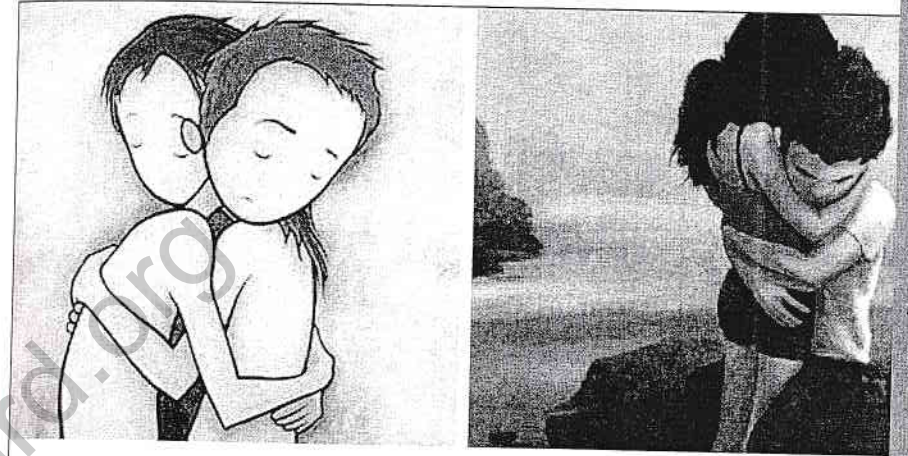
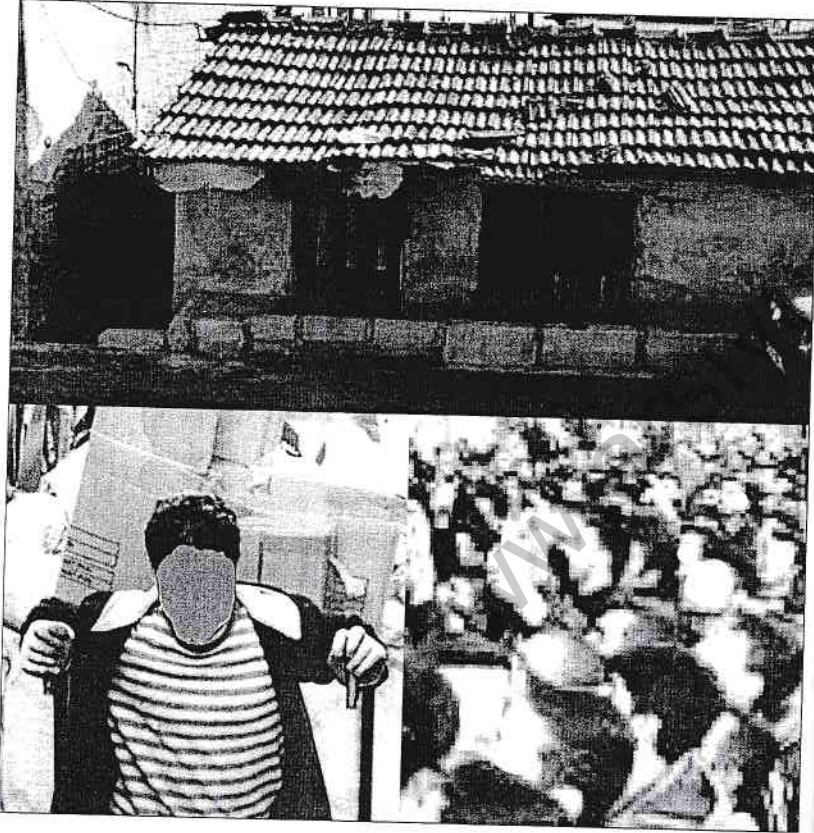
O zaman tüm sorunları çözersiniz. Eğer utanç diye bir duygu varsa bu gün icat edilmişti... Hakan abi, sonra ki gün duvara "En büyük pisiğin de, en büyük temizliğin de, iyiliğin de, kötülüğün de zihninizde olduğu bilin.

Tohum, zihinde ekilip dışarda filizlenir!" diye yazmıştı. Olay öncesi söylediği söz kulağımda yankılandı birden "İnsanlar, hırsız,

pezevenk, torbacı, ahlaksız, kimdir bilir. Ama sadece gücü yettiğine çöker." demişti.

Çok geçmedi, mahalleden göçtüler...
Bir kelimedede ben ekliyeyim istedim;
Başkalari adına utananlari sevin.

Sipan Dünder

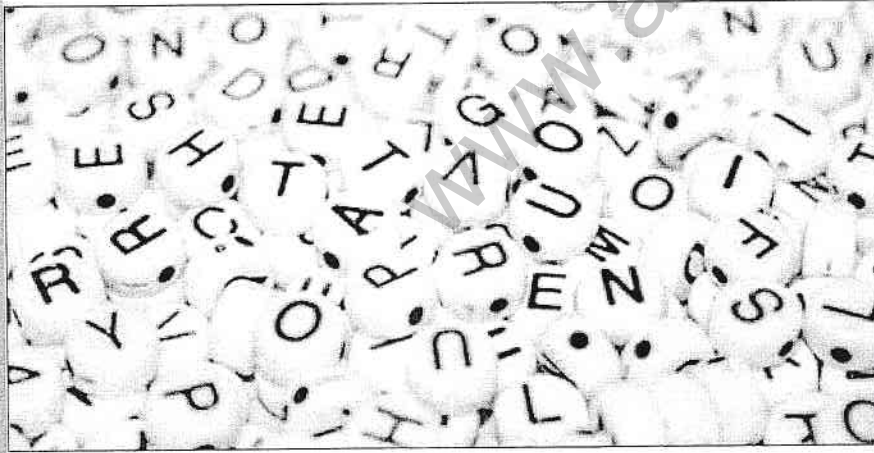
Dil; karşınızdakini bazen sevgi ile okşayan, bazen de öfke ile kırbaçlayan aklın elidir.

Sipan Dünder

Herşey sözcüktür

Gözlerini üzerime dikmiş beni ölçüp değerlendiriyorsun...
Değerlendirenin değerinden çıkan değerlendirme,
Ama şunu bilmek benim hakkım;
Ölçüp tartarken, beni kefeye koyduğun ağırlık nedir, kimdir?
"Herşey sözcüktür"
Algı sözcüktür, his sözcük.
Etki sözcüktür, tepki sözcük.
İnsan sözcüktür, ruh sözcük.
Korkarım aradığımız anlamda sözcüktür,
boşluk sözcük.

Sipan Dünder

Aşk tüketme sanatıdır

Sahip olduğunuz herşeyi tüketir;
Paranızı, beraber olma sebeplerinizi, kişiliğinizi, aklınızı,
canınızı...
Hatta aşk öyle ki, kendi kendini bile tüketir.

Sipan Dünder

Taşıciyız

Bizler taşıyıcıyız...
 Varoluşumuzdan şimdiye, yarından ebediyete yolalan taşıyıcılar...
 Neyi ne için taşıdığımızı yada ne aktardığımızı bilmiyoruz.
 Yükü sırtlamamak gibi bir şansımız yok!
 Ya ilk başlatan durdursun,
 Ya Tanrı son buldursun,
 Ya da bilim konuya el koysun...
 Görünürde soyumuzu devam ettiriyoruz:
 Yapan soylu, oluşum soysuz...
 Yapan soysuz, oluşan soylu...
 Kimi kez, yapan da oluşan da soysuz gibi sonuçlar oluşuyor.
 Aklın kurtarmaya yetmediği DNA zincirleriyle bağlı,
 Ordan oraya sürükleniyoruz...
 "Fikirlerimizi, takıntılarımızı, saplantılarımızı, kalıtsal hastalıkları, cinsel eğilimlerimizi, inançlarımızı, korkularımızı, yalanlarımızı barındıran yükler taşıyor, biriktiriyor ve aktarıyoruz..."
 Bir kaçını çıkarıp hafifletemediğimiz yüklerin altında ezilip çürümeyi kabullenmişiz,
 Bunları gizlemeyi iyi biliriz...
 Ne demişler; insan her türlü şarta alışır, en reziline bile...
 Bir zamanlar ne güzel cenneteydik...
 Yok yok, o elmayı hiç yemeyecektik!

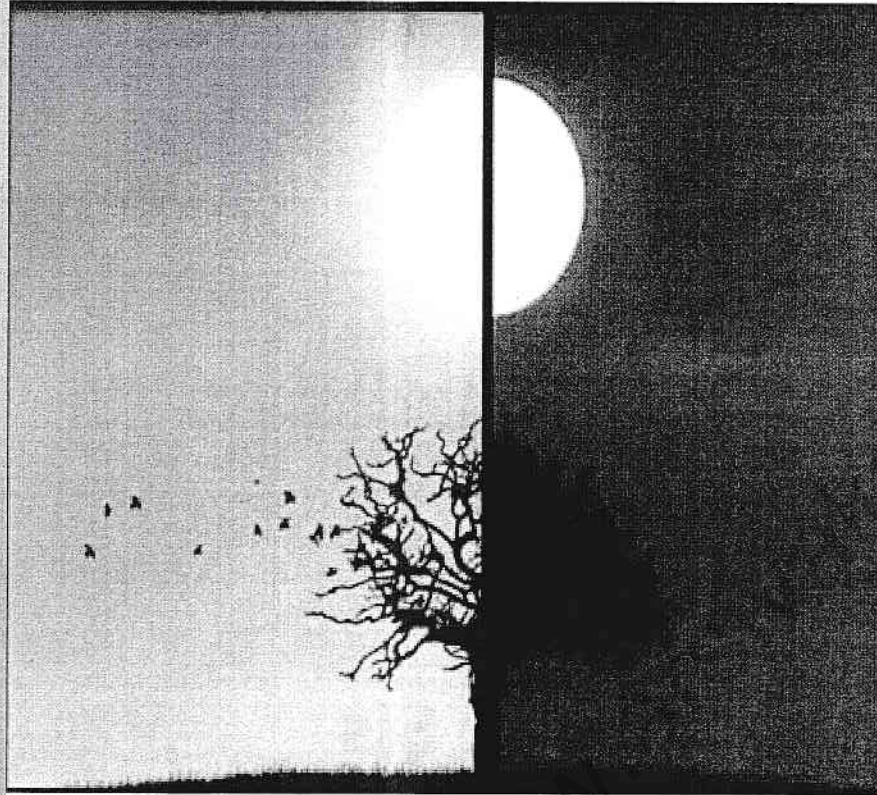
Sipan Dünder

İs ve Sis

Duştan yeni çıkmış bornoza vücudumdaki ıslaklığı emdiriyor yüz havlumuyla elimi yüzümü ve saçımı kuruluyordum sonra saçımdaki dağınıklığı hizaya getirmek ve nasıl göründüğümü bilmek adına aynanın karşısına geçtim ayna buhardan yansıtıcı özelliğini sırrını yitirmişti üzerinde bir kaç damla su yüzüyordu akıntı/sız/lı avucumu bastırıp su ve buharı sildim
 "İnsan varlığını hissetmek ister yok edici yada yok sayan bir tehdit altındayken"

Sipan Dünder

Gündüzgece

Ay ve güneş tanrının gözleri
Ama zayıfmış biri
Bu yüzdenmiş gecenin karanlık olma sebebi

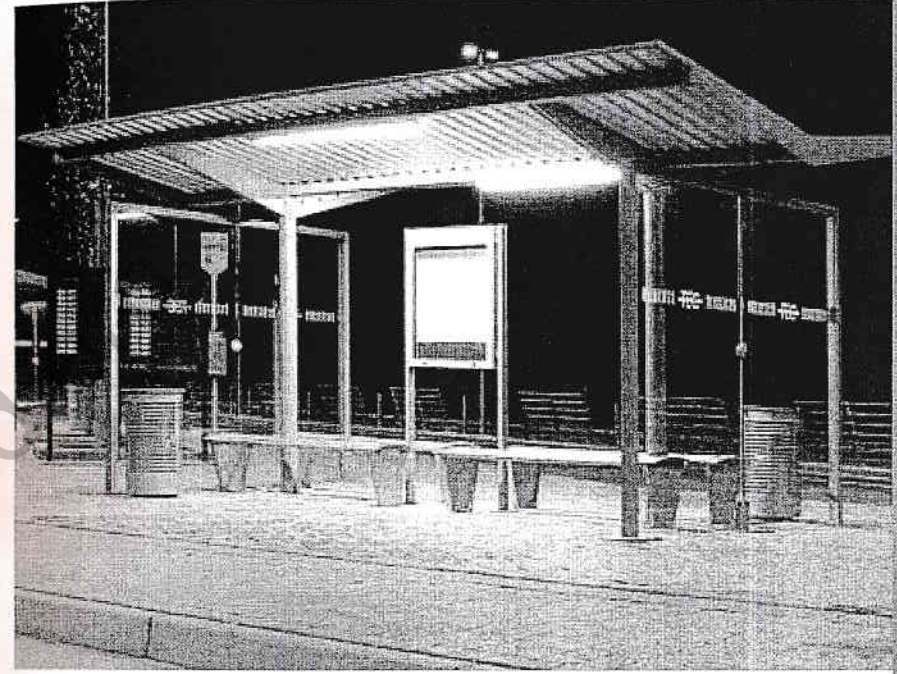
Sipan DüNDAR

Rüzgargara

Rüzgar sağa sola süpürmüş yaprak dökümünü ölmek için yaşıyorlar,
tıpkı insanlar gibi...
hayatın akıl almaz döngüsü yaşam ve ölüm, bileşkesi
Ama orda,
İlerde hiç birşeyi tınmayan bi ağaç dikili, yaprakları dökmemiş
yerli yerinde herbiri,
yapraklarının rengi bir genç kızın utandığında yanaklarının aldığı renkti...
Sonra uzanmaya meyil ettim seyrek çimen kaplı toprak üstüne serildim.
Bir şiir yazmak istedim,
Cebimdeki ucuz defter ve kalemi çıkarıp,
Hazrola bekledim.
Devinimlerini, şimşeklerini bekledim aklın.
Çatışkısını hissettim tıkanıklığın...
Dinledim rüzgarın ısıklarını,
Kalbimin atışını,
Kanımın akışını,
Suyun şırıltısını,
Sinek vızıltısını,
Yaprak çatırtısını,
Kokladım ıslak çimen kokusunu.
Sedir ağacı ve toprak kokusunu.
Çürük dişimin ve ağızımdaki ekşi tadın anlatılmaz kokusunu...
Midemdeki reflü kokusunu,
Hissettim çimenin rüzgar etkisindeki dokunuşunu...
Rüzgarın atkımı,
Paltomu savuruşunu.

Sonra af diler gibi sakın,
Yüzüm öper gibi,
Saçım okşar gibi sokuluşunu...
Burda çok mu rüzgar geçti be ?
Bu yazı rüzgarla mı ilgili ne ?

Sipan Dünder

Kalp göçü

Otobüs durağı, beklemek için en müsait yerdir.
Ama geri gelmeyecek olanları beklemek için değil.
Kimse dönmek istemeyen biri kadar gecikemez.
İnsanlar göçünce mevsimlik göçmez...

Sipan Dünder

Yitirilene ağıt

Kiraz ağaçlarından sarkıp,
 Karahindibalara uzandım.
 Bahtımın karasına ağladım.
 Ansızın,
 Yaşayanların nâmemnun haykırışlarını duyumsadım.
 Harab hayatlar,
 Pişmanlıklar,
 Yaşanmışlar,
 Yaşanmamışlar olsada artık,
 Yaşanamayacaklar...
 Bir çift gözü oldum insanlığın,
 Gördüm.
 Bir çift kulak,
 Sonra duydum.
 İçim ürperdi,
 Canım çekildi,
 Yüreğim ezildi...
 Ve rüzgar, terden ıslanmış bedenimi buzdan kaplama
 dört soğuk duvar gibi çepeçevreledi...
 Sırtımı ışığını ve ısısını cömerçe saçan güneşe çevirdim,
 Gökte oynaşıp süzülen
 sığırcıkları seyrettim.
 Rüzgarın sırtladığı nice çiçeğin rahiyasını içime çektim.
 Gökyüzü dalga dalga,
 Bulutlar köpük köpük,
 Aklımdaki ağır yük.
 Kalbimin acısı büyük.
 Bilmem alışır mı el başka bir ele ?

Alışır mı ten başka bir tene ?
 Denk olur mu başka yürek yüreğe ?
 Bende isterdim elimi uzatayım elim tutulsun.
 Elimi tutan el elimde dursun.
 Ben beceremedim.
 Yüz çevirdim,
 Reddettim.
 İnsanların, hayatta kalma, daha iyi yaşama çabası;
 diğer insanlara zarar veriyor...
 Yaralıyor,
 Hatta öldürüyor!
 Sorsam umurunda mı?
 Değil,
 Lüzumsuz.

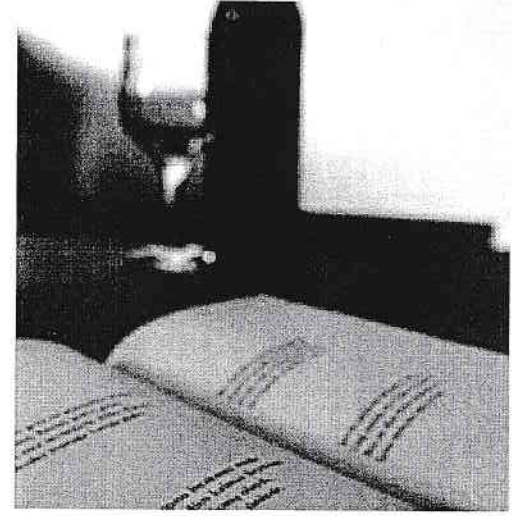
Sipan Dünder

Eski/me/yen

Birbirimize olan sevgimiz, karşılıklı iki aynanın ışığı birbirine fırlatışı gibi aynı ve eşitti.

Sipan Dünder

Hayyam, şarap, gece ve ben

Akşam üstü marketin alkol reyonundan satın alıp soğutmaya bıraktığım şarabı...
 Buzdolabından alıp odaya geçtim.
 Market poşetinden şişeyi çıkarıp masaya diktim.
 Poşeti kenara bir yere bırakıp
 sigara külü ve boşalan şişeyi
 atmak için beklettim.
 Kasiyer, türbüşonu kulanmayı bilmediğinden yada aceleye getirdiğinden yarıya kadar basıp geri çıkarmış.
 Haliyle mantarın yarısı içerde kalmış şişenin dibini bi kaç kez tokatladım olmadı, mantarı sağa sola saladım olmadı.
 Saydıklarımı terkarladım sonuç yine aynı...
 Mantarı sallarken bukez yarıldı bir parçası elimde kaldı.
 Elimde kalan parçasını küllüğe attım.

Defterin üzerindeki kalemi elime aldım, şişenin içinde kalıp hala şarabı koruyan mantara bastım şarapta benim kadar sabırsız.

Masaya, elime, bardağın dış yüzeyine ve tabi kaleme fışkırdı.

Bardağı şişenin ağzına tutup doldurdum rulodan bir parça peçete kesip

masayı, elimi, bardağın dış yüzeyini siledurdum. Dökülen şarabı sildiğim peçetede oluşan buz pembe renge bakadurdum.

Bardaktaki şarabı koklayıp yudumladım.

Bir sigara yakıp pencereye adımladım.

Gecenin karalığı, gizli ayın gümüşü rengi, tüm pencereleri aynaya çevirmişti.

Ayna da kendimle yüzyüze geldim.

Bu ben miyim?

yüzüm çizgi çizgi...

Gözümün gitmiş ferî.

saçımdaki karışım kültrengi,

sigarayı ağzıma götüren elim,

ağır bir yük sırtlamış gibi titredi. Ama içim bunların tam tersiydi...

Hangisi benim, ya bir dengeye oturun,

yada birini seçebileyim.

Tek olsun yolum.

Sigaradan dolu dolu nefesler çekip üfledim.

Külü küllüğe silkip, hem voltalayıp hem şarabı içtim.

Arada bir kere duraklayıp küllük de yanan sigarayı nefesledim. Kız kardeşim

Kapıyı tıklayıp yemek getirdi.

"nedir bu küllüğün ve masanın hali abi ?"

yanan sigaradan son bir yudum çektim. Söndürüp cevap verdim:

"kimyasal bir işlem gerçekleşti, tütün küle dönmüş o kadar olacak yani..."

"Yaa abi sen kirletiyorsun biz temizliyoruz. Kelime oyunların evi ve eşyaları kirlenmesin yada seni sağı solu çok kirletmemek için ikna etse yeterli..."

"Ne diyon kız sen?"

"yok yok, şaka ediyorum.

Temizlik işte hergün yapıyoruz, güzel film var yemekten sonra beraber izleyelim."

"Sen izle belki sonra gelirim."

"Var mı yeni bişey?"

diye eli deftere gitti.

"bırak kız daha bitmedi."

"tamam ama vermessen okurum gizli gizli"

"okuduğuna eminim çünkü aynıları senin yazdıklarında gizli çalışıyorsun benden seni hırsız seni"

Gülüşünün yankısını odada bırakıp içeri geçti.

Masaya kurulup yemeği kaşıkladım, arada şarabı yudumladım.

Yemek bitince tepsiyi mutfağa taşıdım odaya girince rafta duran Hayyam'ın rubai kitabını çekip aldım.

"aşkın, aklın, sevginin, acının,

inancın, hüznün, nefretin, sarhoşluğun, cinselliğin, ayrılığın, aynılığın harmanı dörtlükleri okudum.

Beğendiğim dörtlüğe geri döne döne bazen bi cümle bazen hece hece,

hap gibi yutup şarap içtim üzerine...

Şarap bitti. Sigara bitti.

Masayı toparlayıp poşete doldurdum.

Ağzını bağlayıp kapıdaki çöpe bıraktım, kapıyı kapatıp anahtara iki takla attırdım.

Kendim taklaya gelmemek ve falso bir hareket etmemek için şartlandım.

Kanım ateş gibi damarlarımda geziyordu.

Nefesim sıcaklık doluydu,

içimde sıvıdan etkilenmeyen bir parça kor duruyordu.

Tuvalete girip çıktım,

elimi yıkadım,

ıslak elimi yüzüme sürdüm... Sonra tekrar aynada kendime döndüm.

herşey aynıydı gördüm.

Koridoru temkinli adımlarla yürüyüp odama döndüm.

Sonra hayam oldum,

gözümü diktim göğe;

Düşüncem aşkım geldi dilime,

aldım kalem kağıdı elime,

yazdım harf harf kelime kelime...

Ayı, yıldızları, havayı, mevsimi, geleceği yarumladım.

Hayyam, gece, şarap ve (ben) eksiktim,

o yüzden uzanıp uykuya daldım.

Sipan Dünder

İki yabancı

Toplu taşıma aracında yan yana düştük.

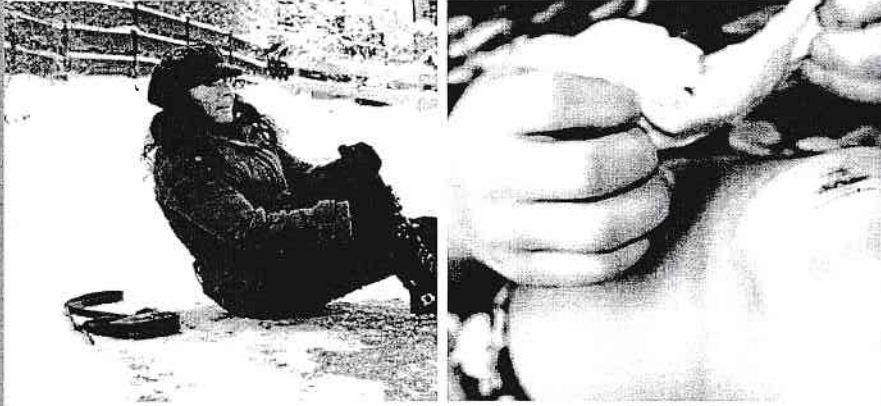
Zor seçenleri bile ikna edecek güzellikteydi...

Pat diye söyleyemeyip kapaşonuna bir parça not ilişitirdim.

Şöyle yazıyordu; suç sayılacak kadar, suç işletecek kadar güzelsiniz.

Sipan Dünder

Başkasında kabuk tutan yara

Bir gün elele tek katlı villaların olduğu ıssız sokakta yürüyorduk.

Aslında kimseye görünmeden öpüşülecek bir yer olduğu için orada turluyorduk.

Fark edilmesin diye fırsat kollayıp hızlı davranmamıza gerek kalmıyordu...

Geri dönüş yolunda geldiğimiz yolu es geçip, bir yükseltiden inmemizi önerdi.

Kabul ettim.

Yolu gösterir gibi hesapsız atlayıp yere kapaklandı inip hemen doğrulttum.

Acısı yüzünden okunuyordu.

Pantolonu yırtılmış ve dizi kanıyordu:

"En sevdiğim kotumdu"

diyip üzüldü...

O kotunu seviyordu bense kanayan dizine üzüldüm.

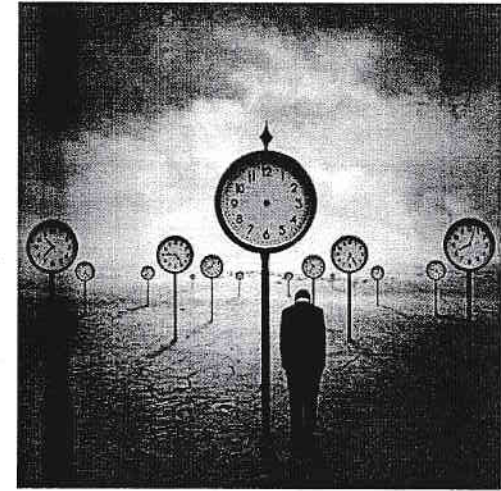
Çünkü onu seviyordum.

Sipan Dünder

Beklenti

Bitti dese de,
Kaçıp gitse de,
Köprülerden su geçirip, yahut ateşlesede...
Başkasının yanında olsa da bedeni,
Yanıkları benleyken alev alevdi.
Değil mi ki, gözleri aşktan parıldadığı.
Değil mi ki, hatıralarımla dolu hafızası.
Değil mi ki, ortamlarda aşkımızın dedikodusu.
Değil mi ki, yasıma sebep yokluğu.
Değil mi ki, dönüşü ömrümün tek coşkusu...
Göz görmezden gelip,
Kulak duymasada,
Dil hiç mi hiç konuşmasada,
Eğer hala hatırlanıyorsa bir şeyler bitmemiştir...

Sipan Dünder

Sipar Dündar

İnsan,
kontrolden çıkınca
herşeyi kontrol etmek
ister.

yürek söken

Sipar Dündar

Kendine kattanamayan
insanlar, yalnızlıktan
şikayet eder.

yürek söken

Sipar Dündar

İnsanların kafası,
kullanılmayı bekleyen
yalanlarla dolu.

yürek söken

Sipar Dündar

Başkaları adına
utananları sevin.

yürek söken

Bukowskinin Çocukluğu

Babam insanlardan hoşlanmazdı. Benden de hoşlanmıyordu. "Çocuklar görünmeli, ama sesleri çıkmamalı," derdi. Ne kadar dikkat edersem edeyim yine de bşeyler gözüne batıyordu. Varlığım ona korkunç bir hatasını hatırlatıyordu.

Belki de o hata bendim.

Ayrı yaşayan eşler, birbirinden nefret eden insanların "aile" adı altında zorunlu, bir arada tutulmalarını küçük yaşta görüp, böyle bir ikiyüzlülüğe piç olmayı yeğlemiştim.

Başka çocuklarla oynamama izin yoktu.

"Onlar kötü ve fakir." derdi babam.

Biz zengin değildik, zengin olmayı o kadar çok istiyorlardı ki kendilerini zengin sanıyorlardı...

İlkokuldan her akşam çıkışı, üst sınıftan iki çocuk kapıyı sardı. Ve dövüşleri hiçbir zaman adil olmazdı.

İri olan ufak olanı yumruklardı, ufak olan karşılık vermeye çalışsada faydasızdı.

Okulda hiç arkadaşım yoktu.

Arkadaş istemiyordum yalnızken daha iyi hissediyordum kendimi.

Okulda edindiğim ilk arkadaşım yüzünden lanetlenmişim. Arkadaş olarak o beni seçmişti.

Oyun oynamak istiyordum çünkü mahallede kimseyle oynayamıyordum.

David'in arkadaşımı diye benimle oynamıyorlardı.

David hep dayak yiyordu;

Üstü başı kirli ağız burnu kan içinde evine dönüyor, bu kez annesinden üstü başı kirli olduğu için dayak yiyordu ve sebebi anlatamıyordu.

Beyzbol'da mucizevi bir atış yaparak sayı yaptım, takım kap-

tanı "onu sınıf takımına alalım" dedi. Ve bir daha öyle bir vuruş yapamadım.

Ama o vuruşu hiç unutmadılar...

O oyundan bu oyuna geçedurdum.

Sonra ortada bekleyip durdum.

Hiçbirşey oynamayan tek çocuktum.

Bir gün tekrar sahanın ortasında durduğumda kafama futbol topu yedim, bayılmışım.

Sonra topu kimin attığını sordum,

Gidip onunla dövüştüm.

Bunu bilerek yaptığını düşünmüştüm.

İlk disiplin ve ilk dayağımı yedim.

Babam "Henry, banyoya!" dedi.

Banyoya girdim kapıyı kapattı.

Duvarlar beyazdı. Banyo aynası ve çerçevesi kararmış bir pencere vardı.

Çiviye asılı ustura kayışını aldı.

"Peki, indir pantolonunu." dedi. İndirdim.

"Şortunu indir." dedi. İndirdim.

Ve vurdu.

İlk darbeye fazla acı hissetmedim, ikincisi daha çok yakmıştı canımı.

Her darbe ile biraz daha yanıyordu canım.

Vururken azarlıyordu ama duymuyordum.

Hiçkirmaya başlayınca vurmaya kesti.

Giysilerimi toparlayamadım.

Banyodan çıkınca annemle göz göze geldim. "Yaptığı doğru değildi, neden bana yardım etmedin?" dedim.

"Baba her zaman haklıdır." dedi.

Beni evlat edindiklerini, gerçek ailem olmadıklarını düşünüyordum.

Bana her gün kilotunu gösteren bir kız vardı her gün başka bir renk giyiyordu. Bir gün onu tutup yapalım dedim.

Kabul etti.

Yapmanın ne olduğunu bilmiyordum ama yapmak istiyordum.

Düzüşmenin ne olduğunu öğrendiğimde dördüncü sınıftaydım. Bir çocuk yanıma yaklaştı "düzüşmenin nasıl olduğunu biliyor musun" diye sordu.

Bilmiyordum demedim ama yine de anlattı Annenin bir deliği var, babanın da bir kamışı. Bu kamışı deliğin içinde ileri geri oynatır, sonra babanın kamışı sıvı püskürtür. Annenin bazen çocuğu olur bazen olmaz.

Tanrı yapar bebekleri...

Palavra deyip gitti.

Gece uyanık kalıp dinledim.

Ses çıkarıp yatağı gıcırdatıyorlardı. babamın sıvısıyla oluştuğumu her düşüncümde kusacak gibi oluyordum.

Ertesi gün okulda gördüğüm kızlara bakıp onlarla yaptığımı hayal ettim. Bebeklerim olacaktı. Dünya benim gibi adamlarla dolacaktı.

Yabancılar

İnanmayacaksınız ama
Hayatlarını ihtilafsız
Ve endişesiz
Geçiren insanlar var.
İyi giyinirler, iyi yerler,
İyi uyurlar.
Aile hayatı yaşamaktan
Mutludurlar. Arada sırada
Üzücü şeyler gelir başlarına
Ama fazla etkilenmezler
Çok iyi hissederler kendilerini
Genellikle.
Ve öldüklerinde
Kolay ölürlər,
Uykuda.

İnanmayacaksınız
Ama
Var
Böyle insanlar
Ama ben onlardan
Değilim.
Ah, hayır onlardan biri
Değilim.
Onlardan biri olmaya
Yakın bile
Değilim

Onlar orada
Ben burada

İnsanlar mutlaka değişir,
Genellikle de asla olmayacaklarını söyledikleri şeye dönü-
şürler..

Charles Bukowski

Buhran

çok fazla
çok az
ya da çok geç

çok şişman
çok zayıf
ya da çok kötü

kahkaha
ya da gözyaşı
ya da kusursuz
kayıtsızlık

nefret edenler
sevenler

ellerindeki şarap şişelerini sallayarak
önlerine çıkanları süngüleyip
kadınların ırzına geçen ordular

ya da ucuz bir pansiyon odasında
Marilyn Monroenin fotoğrafıyla yaşayan bir ihtiyar

o denli büyük ki dünyadaki yalnızlık
onu saatin kollarının ağır hareketlerinde
bile görebilirsiniz.

o denli büyük ki dünyadaki yalnızlık
onu Vegasta, Baltimore'da ya da Münih'te
yanıp sönen neon ışıklarında görebilirsiniz.

insanlar yorgun,
hayat tarafından cezalandırılmış,
ya sevgiyle ya da sevgisizlikle
sakatlanmış.

yeni hükümetlere ihtiyacımız yok
yeni devrimlere ihtiyacımız yok
yeni kadınlara ihtiyacımız yok
yeni yollara ihtiyacımız yok
şevkate ihtiyacımız var.

müşfik davranmıyoruz
birbirimize.
müşfik davranmıyoruz.

korkuyoruz.
nefretin gücü simgelediğini
sanıyoruz.
cezalandırmanın
sevgi olduğunu.

daha az sahte bir eğitim bize gereken
daha az kural
daha az polis
ve daha iyi öğretmenler.

bir odada
bir başına acı çeken
öpülmemiş
dokunulmamış
bir başına bitki sulayan
olsa da çalmayacak
bir telefonda yoksun
insanın dehşetini unutuyoruz.

müşfik davranmıyoruz birbirimize
müşfik davranmıyoruz birbirimize
müşfik davranmıyoruz birbirimize

boncuklar sallanır, bulutlar örter
köpekler gül bahçesine işer
bir çocuğun kafasını koparır cani
dondurma külahından bir ısırık alır gibi
okyanus bir gelip
bir giderken
anlamsız bir ayın esaretinde.

müşfik davranmıyor insanlar birbirine.
20, 21, 22 charles bukowski nin dir

Dövüş Kulübü Kitap ve film analizi

(Ne kitap, ne filmde ama "sizler işiniz değilsiniz yada bankadaki paranız kadar kredi kartlarınızın limiti değilsiniz, sizler kıyafetleriniz yada iç çamaşırlarınız değilsiniz dediği zaman buna bitmişim.")

(Sizin sevdiğinizle, sizi seven asla aynı kişi değildir. İnsan sevdiğini öldürür diye bir laf vardır ama insanı öldüren hep sevdiğidir.)

Tyler Durden'a göre, Aranması gereken cevap kendini geliştirmek değil, kendine zarar vermek olduğunu düşünür ve bu amaçla dövüş kulübünü kurar. Ancak kendini mahvederek ruhunun gerçek gücünü keşfedebileceğine inandığından fiziksel güçle ve mülkiyetle olan tüm bağlarını koparır.

Maddi eşyaların önemini reddeder.

"Ne kadar derine yuvarlanırsan o kadar yükseğe uçarsın, ne kadar uzağa kaçarsan tanrı seni o kadar yanında ister..."

-Dövüş kulübünün ilk kuralı dövüş kulübü hakkında konuşmaktır.

Dövüş kulübünün ikinci kuralı da dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır.

Üçüncü kural, birisi dur derse yada hareketsiz kalırsa, o kişi numara yapıyor bile olsa, dövüş bitmiştir.

Dördüncü kural, her dövüşte sadece iki kişi kapışır, aynı anda birden fazla dövüş olamaz.

Beşinci kural, dövüşten önce gömlekler ve papuçlar çıkarılır.

Altıncı kural, her dövüş sürmesi gerektiği kadar sürer.

Yedinci kural, eğer bu gece dövüş kulübündeki ilk gecenisizse, dövüşmek zorundasınız.

Başlangıçta dövüş kulübünde sadece anlatıcı ile Tyler Durden, daha doğrusu patolojik olarak parçalanmış kişilik bölün-

mesi yaşayan tek bir karakter vardır. Ama zamanla kulüp genişler, yeni erkekler katılır ve başka dövüş kulüpleri kurulur. Dövüş kulübünde önemli olan, dövüşten galip yada mağlup ayrılmak değildir. Burada da spor salonlarındaki gibi homurtular ve inlemeler duyulur, fakat asıl mesele iyi görünmek değildir. İnsanların ağızda kiliselerde olduğu gibi histerik çığlıklar yükselir ve ertesi gün uyandıklarında kendilerini kurtulmuş hissederler. Kulüpte geçen bir geceden sonra, gerçek dünyadaki her şeyin ses ayarı sanki kısılmıştır. Hiçbir şey sizi kızdıramaz; kanun sizin dünyanızdır ve birileri çıkıp bu kanunu sorgulayacak, karşı gelecek olsa bile sükûnetinizi korursunuz. Anlatıcı bu aydınlanmadan sonraki, gündelik yaşantısı içinde büründüğü psikolojiyi şu cümlelerle ifade eder: "Ben, yumruk yemiş gözlerimle ve pantolonumdaki siyah, kocaman, kabuklaşmış lekelerle, işyerinde herkes bana dehşet içinde bakarken, evet bu yaralar dövüşten, evet kavga ettim ağızım daki gerçek kan..."

Dövüş kulübünde umutlarını yitirmiş ve felaketi arzulayan, farklı meslek ve statülerden insanlar vardır: Muhasebeciler, devlet memurları, hizmetçiler, şoförler, sigortacılar, aşçılar, polisler, bekçiler, sekreterler, veznedarlar, bulaşıkçılar...

Ne var ki, kulüpte tanıdığınız bir insana ertesi gün yaklaşıp, dün gece harika bir dövüş çıkardığından bahsettiğinizde size yanıt vermeyecektir. Çünkü, (Birinci ve ikinci kural, dövüş kulübü hakkında konuşmamaktır. Fakat bu kural bir taraftan da çiğnenmekte ve birileri hakkında konuştuğu için üye sayısı artmaktadır.) Tyler Durden kendisini ve arkadaşlarını şöyle tanımlar:

"Biz tarihin ortanca çocuklarıyız. Bizi bir gün milyoner olacağı-mıza, film yıldızı, rock yıldızı olacağı-mıza inandıran televizyon programlarıyla büyüdük, ama bunların hiçbiri olamayacağız. Bunu yavaş yavaş idrak ediyoruz ve bu yüzden çok kızgınız."

Tarihin bu ortanca çocuklarına dünyanın bokundan ve pislüğinden başka bir şey bırakılmamıştır.

Onların dövüş kulübünden başka kaybedecekleri bir şeyleri yoktur. Kapatmaya çalışan yada yollarına çıkan polistlerin, yöneticilerin, senatörlerin hayalarını kesip buzdolabının buzlüğünde saklıyorlar.

Her meslekten elemanları oldukları için istedikleri herkese herşeye ulaşabiliyorlar.

Herşeyden haberdardırlar...

Tyler, bağlı bulunduğu film makinistleri sendikasının yöneticisiyle tartışması esnasında, toplumun tüm ayrıcalıklı elitlerine seslenir gibidir. "Ben bir pislğim." der.

"Senin ve bütün dünyanın gözünde ben pislğin, iğrenç, ruh hastasının tekiyim. Nerede yaşadığım, ne hissettiğim, ne yiyip ne içtiğim, çocuklarımın karnını nasıl doyurduğum yada hastalandığımda doktor parasını nerden bulduğum senin umurunda bile değil. Ve evet, aptal, bıkkın ve güçsüzüm, ama gene de senin çözman gereken bir sorunuz."

Kovulma noktasına geldiği işyerlerine kendi yaptıklarını yada şirketin gizli kusurlarını dile getirip kanıtlayabileceğini

Ve bu kanıtların gazetecilerin çok ilgisini çekeceğini söyler imajlarını sarsmak istemeyen patronlar onu dışarda tutup maaş öder

Gerçekten de Tyler Durden ve onu izleyenler, çözülmesi güç problemlerle toplumsal rutinin akışını sekteleyen "Gündelik yaşam gerillaları" dır.

Tyler Durden makinistlik günlerini, romantik filmlerin melodramların arasına porno filmlerden çıkarılmış kareleri serpiştirerek geçirir. Saniyenin atmışta biri hızla geçip giden ereksiyon halindeki bir penisi, yada dev bir vajinayı izleyicilerin fark etmesi imkânsızdır. Yine de sinemadan ayrılırken, iç-

lerine tuhaf bir huzursuzluk yayılır. Bir şeyler yolunda gitmemektedir. Ayrıca, pahalı restoranlarda, lüks davetlerde zengin ve seçkin konuklara servis yapan Tyler anlatıcı ve diğer dövüş kulübü üyeleri "hizmet sektörü teröristleri"ne, "yemekli davet sabotajcıları"na dönüşürler. Konuklar onların hapşırtdıkları, işedikleri, spermlerini boşalttıkları, üzerine osurdıkları yemekleri yerken hiçbir şeyin farkında değildir. Hatta bir sonraki aşama olarak yiyecek ve içeceklerle hepatit mikrobi katmayı planlarlar, bunun için tıbbi atık çöplüklerini araştırırlar. Dövüş kulübünün bu eylemlerinin hedefi olan topluluğun üyeleri, hiçbir nedeni yokken yemekleri mutfağa geri göndererek garsonlara sürekli iş çıkaranlardır.

"Tek dertleri, ödedikleri para karşılığında etraflarında koşturup durduğunuz görmektir. Bu gibi yemeklerde, bu gibi yemekli davetlerde bahşişin önceden faturaya dahil edilmiş olduğunu bilir ve size pislik muamelesi yaparlar."

Ama gerçekte hiçbir şey mutfağa geri gitmez, sadece birinin önünden alınıp ötekinin önüne koyulur. Ve garsonlara yaptıkları kötü muamelenin faturasını malum katkı maddelerini yiyerek ödemek durumunda kalırlar.

Hizmet sektöründe çalışanların bu tür "direniş taktikleri" gerçek yaşamda da tanık olunan olaylardır. Yıkıcı eylemlerle modern kent yaşamının temellerini havaya uçurmayı, bir "örgütlü kaos" yaratmayı amaçlayan ve kendisini "anarşi bürokrasisi" gibi çelişik bir söylemle tanımlayan bir organizasyondur. Kargaşa projesiyle Tyler, tarihi yönlen-dirme gücüne sahip olduklarını katılan herkese öğretmek ister. Herkesin dibe vurmasını ister.

Ellerinde onları insanlardan ayırd edici bi yaraya sahipler tyler in öpücüğü kıpkırmızı ıslak bi dudak

Ona göre, "Bizler, her birimiz, dünyanın gidişatına yön verebiliriz."

Bu güne kadar yaşamış en güçlü, en akıllı adamlar benzin pompalıyor yada beyaz yakalı köle olmuş. Oysa, bu adamlar eğitim kamplarına alınsa ve onlara gereken eğitim verilse, birçok şey değişebilir. Güçlü kadın ve erkeklerden oluşan bir sınıfın üyeleri, Tyler Durden'a göre, insanlar hayatlarını bir şeye feda etmek istiyorlar.

Reklamlar, insanları gerek duymadıkları arabaların ve kıyafetlerin peşinden koşturup, onlara sahte mutluluklar sunarken; insanlar nefret ettikleri işlerde çalışmaya devam ediyorlar.

Neden ?

Gerçekte ihtiyaç duymadıkları şeyleri satın alabilmek için.

Bu kuşak büyük bir savaş görmemiş, büyük bir buhran yaşamamıştır. Fakat onları kuşatan ruhanî bir buhran söz konusudur ve onların da bir savaşı vardır: büyük bir ruhani savaş. Kargaşa projesi bu kuşak adına kültüre karşı büyük bir devrim hazırlamaktadır. Kargaşa projesinin öngördüğü "devrim" insanları köleleştirip, onlara özgürlüğün ne demek olduğunu göstermeliyiz. onları korkutup, cesaretin ne olduğunu öğretmeliyiz. Napolyon, şövalyelik nişanı olan bir kurdele parçası için hayatlarını feda edecek adamlar yettirtirebileceğini söyleyip, böbürlenirdi. Ölümsüzlük yolu, şehadet mertebesi, mistik sırlar vaad eden eski dinler, mezhepler ve cemaatler gibi...

Proje Amerikan kültürüne karşıdır ve öncelikle onu ortadan kaldırmayı arzular. Tyler bunun nedenini hazırladığı ve üyeler tarafından kutsal kitap gibi sürekli okunan metinlerinde şöyle açıklar:

"Kültürümüz hepimizi tek düze aynı yaptı. Artık kimse gerçek anlamda beyaz yada siyah, zengin yada yoksul değil. Hepimiz aynıyız aynı şeyi istiyoruz.

Eğer başvuran kişi gençse, ona çok genç olduğunu söyle-

riz. Şişmansa, çok şişman olduğunu. Yaşlıysa, çok yaşlı olduğunu. Zayıfsa, çok zayıf olduğunu. Beyaz ise, çok beyaz olduğunu. Siyahsa, çok siyah olduğunu."

Tyler, Budist tapınaklarda eğitim almak isteyenleri böyle milyarlarca yıl geri göndererek test ettiklerini söyledi. Başvurana gitmesini söylersiniz, ve üç gün boyunca yiyecek, barınak veya cesaret verilmeksizin kapıda bekleyecek kadar

Bu güne kadar yaşamış en güçlü, en akıllı adamlar benzin pompalıyor yada beyaz yakalı köle olmuş. Oysa, bu adamlar eğitim kamplarına alınsa ve onlara gereken eğitim verilse, birçok şey değişebilir. Güçlü kadın ve erkeklerden oluşan bir sınıfın üyeleri, Tyler Durden'a göre, insanlar hayatlarını bir şeye feda etmek istiyorlar.

Reklamlar, insanları gerek duymadıkları arabaların ve kıyafetlerin peşinden koşturup, onlara sahte mutluluklar sunarken; insanlar nefret ettikleri işlerde çalışmaya devam ediyorlar.

Neden ?

Gerçekte ihtiyaç duymadıkları şeyleri satın alabilmek için.

Bu kuşak büyük bir savaş görmemiş, büyük bir buhran yaşamamıştır. Fakat onları kuşatan ruhanî bir buhran söz konusudur ve onların da bir savaşı vardır: büyük bir ruhani savaş. Kargaşa projesi bu kuşak adına kültüre karşı büyük bir devrim hazırlamaktadır. Kargaşa projesinin öngördüğü "devrim" insanları köleleştirip, onlara özgürlüğün ne demek olduğunu göstermeliyiz. onları korkutup, cesaretin ne olduğunu öğretmeliyiz. Napolyon, şövalyelik nişanı olan bir kurdele parçası için hayatlarını feda edecek adamlar yeşirtirebileceğini söyleyip, böbürlenirdi. Ölümsüzlük yolu, şehadet mertebesi, mistik sırlar vaad eden eski dinler, mezhepler ve cemaatler gibi...

Proje Amerikan kültürüne karşıdır ve öncelikle onu ortadan kaldırmayı arzular. Tyler bunun nedenini hazırladığı ve üyeler tarafından kutsal kitap gibi sürekli okunan metinlerinde şöyle açıklar:

"Kültürümüz hepimizi tek düze aynı yaptı. Artık kimse gerçek anlamda beyaz yada siyah, zengin yada yoksul değil. Hepimiz aynıyız aynı şeyi istiyoruz.

Eğer başvuran kişi gençse, ona çok genç olduğunu söyle-

riz. Şişmansa, çok şişman olduğunu. Yaşlıysa, çok yaşlı olduğunu. Zayıfsa, çok zayıf olduğunu. Beyaz ise, çok beyaz olduğunu. Siyahsa, çok siyah olduğunu."

Tyler, Budist tapınaklarda eğitim almak isteyenleri böyle milyartarca yıl geri göndererek test ettiklerini söyledi. Başvurana gitmesini söylersiniz, ve üç gün boyunca yiyecek, barınak veya cesaret verilmeksizin kapıda bekleyecek kadar

kararlıysa, işte ancak ondan sonra içeri girip eğitim almaya hak kazanır. Ben de gidip bay meleğe çok genç olduğunu söyledim ama öğle yemeği vaktinde o hala oradaydı.

Öğle yemeğinden sonra dışarı çıkıp, bay meleği süpürge sapıyla dövüyorum ve eşyalarının bulunduğu kese kağıdına tekme atıp, caddeye yolluyorum. Beyzbol sopasıyla topa vurur gibi süpürge sapını çocuğun kulağının üstüne geçiriyorum ve Tyler yukarıdan bizi izliyor. Çocuk hala dimdik duruyor, sonra da eşyalarını alıp oluğun içine atıyorum ve bağıriyorum. Git buradan diye bağıriyorum. Duymadın mı? Çok gençsin. Asla başaramayacaksın diye bağıriyorum. Birkaç sene sonra gelip, tekrar başvur. Şimdi git. Verandamdan çık. Ertesi gün herif hala orda, Tyler dışarı çıkıp "Üzgünüm" diyor. Kendisine eğitimden söz ettiğini, ama onun çok genç olduğunu ve burayı terk etmesini söylüyor.

İyi polis - Kötü polis, zavallı herife tekrar bağıriyorum. Altı saat sonra Tyler tekrar dışarı çıkıp üzgün olduğunu ama bu işin olmayacağını söylüyor. Herifin gitmesi gerektiğini söylüyor. Eğer gitmezse polisi arayacağını söylüyor.

Ve herif gitmiyor. Giysileri hala olukta duruyor. Rüzgar parçalanmış kese kağıdını savurup götürüyor.

Ve herif gitmiyor.

Üçüncü gün kapıda başka biri daha var. Bay melek hala orada ve Tyler bay meleğe "İçeri gel. Eşyalarını topla sokaktan ve içeri gir" diyor. Yeni herife dönüp, üzgün olduğunu çünkü bir hata yapılmış olduğunu söylüyor. Burada eğitim alamayacak kadar yaşlı olduğunu ve buradan gitmesini nazikçe söylüyor.

Her gün işe gidiyorum. Eve geliyorum ve her gün verandada bekleyen bir iki kişi oluyor. Bu yeni herifler göz temasından kaçınıyorlar. Kapıyı kapatıp, herifleri verandada bırakıyorum. Bu her gün oluyor ve bazen başvurular gidi-

yorlar ama çoğunlukla üçüncü güne kadar inat ediyorlar ve Tyler'la birlikte aldığımız ve bodruma kurduğumuz yetmiş iki ranzanın çoğu dolana kadar bekliyorlar.

Bir gün Tyler bana beş yüz dolar nakit verdi ve her zaman ayakkabımın içinde saklamamı söyledi. Bu benim gömülme param. Bu da eski Budist manastır geleneklerinden biri.

İşten eve geliyorum ve ev Tyler'in kabul ettiği yabancılarla dolu. Hepsi çalışıyorlar. Birinci katın tamamı mutfak ve sabun fabrikasına çevrilmiş. Banyo hiç boşalmıyor. Ekipler bir iki günlüğüne ortadan kaybolup, ince, sulu yağla dolu kırmızı plastik torbalarla geri geliyorlar. Bir gece Tyler saklandığım odama gelip "Onları rahatsız etme. Hepsi ne yapacaklarını biliyorlar. Bu Kargaşa Projesinin bir parçası. Hiç biri planın tamamından haberdar değil ama her biri yapması gereken basit işi mükemmel şekilde yerine getirmek için eğitildi." dedi.

Kargaşa Projesinde Tyler'a güvenmek zorundasın.

Kargaşa projesi tahribat komitesi, saldırı komitesi, kundaklama komitesi, yanlış bilgilendirme komitesi gibi bölümlerden oluşur. Planların tamamından, Tyler Durden dışında hiç kimsenin haberi yoktur, ama her biri tek bir görevi kusursuzca yerine getirmek üzere eğitilecektir.

-Kargaşa projesinin ilk kuralı, kargaşa projesiyle ilgili soru sormamaktır. İkinci kural da soru sormamaktır. Üçüncü kural, mazeretlere izin yoktur. Dördüncü kural, yalan söylemek yasaktır. Projenin beşinci kuralı ise şudur: Tyler'a güvenmek zorundasınız.

Bazen ev ödevleri gelir; bir yerleri havaya uçurmak, bankamatiklere ve ankesörlü telefonlara matkapla delik açıp motor yağı çimento veya pudingle doldurmak, bilgisayar şirketine bilgisayar tüplerini ve ampulleri benzinle doldurup birinin gelip düğmeye basmasını beklemek, yüksek katlı bir

binanın bazı dairelerini ateşe verip kızgın surat emojişi yapmak, uzay maymunları saçlarını kazıdılar, bazen gerçek maymunları kaçırıp onları da traş ediyorlar.

Parmak izlerini yakıyorlar, ruhsatlı silah satın alıp çalındığını bildirerek oradaki başka bir üye ile değiştiriyorlar, bu silahla insanların gerçekten yaşamak istediklerini yaşamaları için onları tehdit ediyorlar...

Öyle ki; herkesin bir acelesi var, kimse başka birini dinleyip anlamaya çalışmıyor.

Mevzu bahis kendi bile olsa insanlar tehdit altındayken odaklanıyor ve gerçekten dinliyorlar.

Kargaşa projesindeki herkes, Tyler Durden'in (yani halüsinasyonun) bir parçası ve Tyler da oradaki herkesin bir parçasıdır. Tyler Durden müritlerine, dünyayı kurtaracak bir şey varsa, bunun Kargaşa projesinin yaratacağı kültürel bir buzul çağı olduğunu anlatır. "Vaktinden önce başlatılmış bir karanlık çağı." Bu sayede insanlık, dünyanın kendini toparlamasına yetecek bir süre boyunca eylemsizliğe mahkûm edecektir. Dünyaya format atacak dünyayı daha iyi bir yere çevirebilmek için medeniyeti altüst edecektir.

Tyler Rockefeller Merkezi'nin etrafındaki yıkıntıların arasında rutubetli kanyonların içinde koşturarak geyik avladığını, Seattle'daki gözlem kulesinin kırk beş derecelik bir açıyla yan yatmış iskeletin yan başında istiridye topladığını hayal eder. "Kültürel buzul çağı"nın insanları gökdelenlerin cephelerini dev totem maskeleriyle ve Polinezya yerlilerinin korkunç suratlı tanrılarıyla süslerler Hayatta kalmayı başaranlar akşamları boşalmış hayvanat bahçelerine sığınarak, dışarıda gezinip parmaklıkların ardından onları seyreden vahşi hayvanlardan korunmak için kendilerini kafeslere kilitleler.

Tyler, "Bir düşün" diyerek ona seslenir, "mağaza vitrinleri-

nin yanından geçerek geyiklerin izini sürüyorsun. Askılar dolusu şık elbise ve smokin oldukları yerde küflenip kokuşuyor. Ömrünün geri kalanı boyunca deri giysiler giyiyor ve Sears Kulesi'ni sarmalayan bilek kalınlığındaki sarmaşıklara tutunarak yukarı tırmanıyorsun. Fasulye filizine tırmanan masal çocuğu gibi o azgın nemli bitki örtüsü içinden kendine yol açarak tepeye çıkıyorsun. Ve hava o kadar temiz ki, aşağı baktığında, ağustos sıcaklığında yüzlerce kilometre uzanıp giden terk edilmiş sekiz şeritlik dev bir otoyolun boş emniyet şeridinde geyik eti seren ve mısır öğüten minicik insanlar görürsün. Kapitalist tüketim toplumları, içerdikleri tüm alışkanlıklar, değerler, konforlu nesnelere, sosyallikler ve tüm sahte insani edinimlerle birlikte ortadan kalktığında dünyanın neye benzeyeceğine dair eşsiz bir manzaradır. Böylesi bir manzaradan esinlenen kargaşa projesinin nihai hedefi dünyadan tarihi söküp atmak, medeniyeti derhal ve tamamen tasfiye etmektir."

*Eser: chuck palahniuk
Yönetmen: david fincher*

Bulantı

Kızıl gökyüzü, kızıl örtülü toprak...
 Kehaneti ecnebi olan çamur yol,
 Amoral halinden eksilen hiçbirşey yok...
 Ey! Dionysos,
 Çocuklarının mezarı, şarap fıçıları olan ayyaş.
 Ey! Hazin son,
 Ey! Ötekileşen leşler...
 Ruhlarının kutsal köşesinde, sözde namus kılıcı saklayanlar.
 Kadim güneş,
 Kadim ilerleyiş,
 Kadim buz tepeleri,
 Kadim öz suyum...
 Çıra gibi evini alevlendiren, kimi zaman da sarsıp yıkan
 Bergman,
 Nedir bu öfke?
 Sanata dair bir ışık mı?
 Kızıl gökyüzü, kızıl örtülü toprak...
 Çılgınlığa duyulan o belirsiz çıldırış,
 Annen nerede?

Sipan Dündar

Ahmet kaya dinlemek

Gözlerinizi kapadığınızda, sizi kuçaklamaya gelen kocaman
 bir gülümseme...

Bu adam sanki sevgisini atomlarına bölüp, toza üfler gibi
 herkese eşit bölüştürmüştü.

Sipan dündar

Resim üzerine

Resimin birkaç tanımını yapalım.

Resim sanatı, özlem, duygu ve düşüncelerin, belirli estetik kurallar çerçevesinde, iki boyutlu bir düzlem üzerine yansıtılmasına dayanan sanat dalıdır.

Varlıkların, doğadaki görünüşlerinin kalem fırça gibi araçlarla kâğıt, bez, vb. üzerinde yapılan biçimlerdir.

Resim, yüzey üzerine renklerle, zihinsel eylemin ifadesi, estetik bir görünüm oluşturmaktır.

Bu tanımların ortak kelimelerini bulursak, duygu, düşünce, estetik, biçim ve ifadedir. Yani resimin tanımı, duygu ve düşüncelerimizin, estetik ve biçim kuralları içerisinde kendimizi ifade etmemizdir, diyebiliriz...

Resim ne değildir dersek, fotoğraf gibi, aynı bire bir görüşümüzü aktarmak değildir... Resim yapmanın da, tanımlamanın da, ifade etmenin de iki yolu vardır. Ya çizgiden yola çıkacaksın, ya da renkten. Başka bir üçüncü yol yoktur... Rubens, Rembrandt, Mikelanjelo, Leonardo gibi üstatların resim anlayışı çizgi – desen üzerine dayalıdır. Yani çizgi ön plandadır daha sonra renk gelir. Biz bunlara klasik resim anlayışı da diyebiliriz... Bir de Monet, Cezanne, Gauguin, Van Gogh, Pissarro, Seurat, Sisley gibi Empresyonistlerin ışık ve gölgenin, yani rengin öne çıkarıldığı bir anlayış vardır. Bir resimde, hem çizgi-desen, hem de rengin mükemmel olmasını bekleyemeyiz. Birinden birini tercih etmeliyiz, yani birinci sıraya koymalıyız...

Hiç şüphe yok ki, Empresyonizm birçok sanat akımının da başlangıcı olmuş, sanata yeni bir yön, yeni bir boyut kazandırmıştır... Örneğin, resimin öğelerini biçimsel olarak sıralarken, renk, kompozisyon, ritim, denge, doluluk – boşluk

olarak adlandırmışlar...

Demek oluyor ki, resimi en az kelime ile ifade etmeye kalkarsak, RESİM = RENK + KOMPOZİSYON + RİTİM dir.

Bilirmisiniz; Fransız ressam, Claude Monet (1840 – 1927) 87 yıl ömür sürmüş ve 75 yıl resim yapmıştır. Empresyonistlerin, rengin, ışığın -gölgenin babası Monet 1883 yılında Paris yakınlarında ki Giverny'e yerleşmiş. Monet deyince akla nilüferler gelir, hatta öyle ki, son yapıtları 200 X 600 cm boyutlarındaki nilüferleri bir biri ardına seri olarak çalışmış ve ölümünden sonra, Fransız Devletide sergilemek için özel bir müze oluşturmuştur. Şimdi bu yapıtlar l'Orangerie 'de sergilenmekte ve her gün bu eserleri görmek isteyen yüzlerce insan uzun kuyruklar oluşturmaktadır.

Yani Claude Monet, 75 yıl resim yapmış bunun 44 yılı nilüfer çalışmalarına ayırmış neredeyse.. Eeee kolay değil Monet olmak, Dünya var oldukça, Monet'in nilüferleri yaşayacak ve beraber anılacak. Unutmayalım ki deniz kıyısındaki kayaları delen dalgalar değil, su damlacıklarının sürekliliğidir. "

Ne yaparsan yap, hangi konuyu çalışırsan çalış, denizdeki kum tanesini yap, boz kırdaki bir dikenini yap, ama senin resmin olsun, özgün çalışma olsun. Bırak annenin yağını kullanmayı, orta çağ anlayışı ile resimi tanımlayamazsın sevgili kardeşim... Çağın getirdiklerini yakalamalısın, bakış açını genişlet, başını kaldır ve etrafına bak.

Gördüğünde anlayacaksın ki, resim konusunda bize anlatılan La Fonten'den Masallar.

Masal dinleme zamanımız geçti. Artık roman okumalıyız.

Sevgilerimle...

Elinizde tuttuunuz bu fotokopi basım,
bazı insanların talamı bedenlerinde
bir kalp taidının farkına vardırabilir...
Hüzünlüyseniz, sevinç dolu günlerinize
yolculuk yaptıracak bir zaman makinası
bileti olabilir...

Önceden uyarayım, tam terside olabilir...
Olması gerektiği gibi davranmayan
insanları uyarabilir.

nsanların hayatını mahveden baka insanları
bir gün onlarında hayatlarının mahvolacağını
kulaklarına fısıldayabilir...

üre ve hikayeye doyurabilir.

Ya da size daha iyisini yazdırabilir.

yürek silken
Günün